Habacuc - comentarii William Kelly

Dintre toți cei doisprezece profeți mici nu există vreun mesaj mai deosebit și mai special decât acela al lui Habacuc. El nu se mai ocupă în principal cu vrăjmașul, deși este amintit și el, ci principalul subiect este însuși sufletul profetului, care îi reprezintă pe cei credincioși dintre evrei, care trec prin exerciții profunde. Are loc un fel de conversație între Dumnezeu Însuși și profet, care nu numai că ne prezintă ceea ce tulbura inima profetului ci și mângâierea divină pe care i-au adus-o comunicările Duhului lui Dumnezeu. Vom vedea și că speranța se dovedește a avea o calitate divină deoarece cuprinde tot ce este necesar pentru a-l menține într-o așteptare răbdătoare deși nu se vedea nimic pozitiv ci numai greutăți extreme în viața pe pământ plină de încercări. Cu toate acestea, profetul se bucură în Yahve și are încredere neclintită că va avea tot ceea ce i s-a promis, în pofida tuturor vrăjmașilor, așa cum gazelele se bucură pe înălțimi unde piciorul nici unei alte făpturi nu poate călca în siguranță.

„Profeţia pe care a văzut-o profetul Habacuc. O, Yahve, până când voi striga şi Tu nu vei auzi? Strig către Tine: «Violenţă!» şi Tu nu salvezi. De ce mă faci să văd nelegiuire şi Te uiţi la nedreptate? Pentru că jaful şi violenţa sunt înaintea mea şi este ceartă şi izbucneşte neînţelegere. De aceea legea este fără putere şi dreptatea nu se arată niciodată, pentru că cel rău împresoară pe cel drept; de aceea judecata iese strâmbă“. De aici se vede o destul de mare asemănare spirituală între scurta profeție a lui Habacuc și cea mai lungă a lui Ieremia. Dar, în același timp, Habacuc nu este un simplu imitator. El face aluzie la toți profeții dinaintea lui și la faptele din istoria timpurie a lui Israel: așa au făcut toți profeții. În unele situații nu au evitat să citeze direct, ba chiar am văzut că Duhul i-a condus să adopte și să reitereze ceea ce alți profeți spuseseră înaintea lor. Dacă dorința de originalitate și mulțimea gândurilor le mai permite unor oameni superiori să împrumute ceva de la un alt om de talia lor, cu atât mai mult călăuzirea divină îi face pe profeți să fie mai puțin preocupați în această privință. Oamenii deșerți doresc mult să se arate originali și sunt prea slabi pentru a lucra sincer și în libertate și sunt capabili să manifeste o rivalitate extremă ca nu cumva să gândească unii că ei ar fi preluat ceva de la altul. Dacă nu preiau nimic de la alții, aceea este o pierdere pentru ei și pentru cititorii lor deoarece non omnia possumus omnes (nu toți putem toate - Virgiliu).

De aceea, în scriptură vedem exact contrariul acestei îngustimi ca manifestare a slăbiciunii. Daniel, de exemplu, care are un stil caracteristic de la început până la sfârșit, a studiat cu sârguință profețiile lui Ieremia și, cu siguranță, nu din cauza că îi lipsea capacitatea de exprimare, el a preferat totuși să preia limbajul lui Moise atunci când aceasta corespundea scopului Duhului. Am văzut cum Mica și Isaia au produs texte importante care se aseamănă nu numai prin ideile exprimate, ci în multe privințe folosesc expresii identice, dar fiecare își are propriul lui subiect. Prin urmare, folosirea acelor expresii prezintă aspecte caracteristice fiecăruia, astfel încât tocmai similitudinile fac să iasă mai mult în evidență faptul că Duhul lui Dumnezeu abordează subiecte diferite. Acest fapt este atât de valabil în scriptură încât, fie că este același scriitor, fie un altul (dar, cel mai probabil același), în Cartea Psalmilor vedem că două texte sunt aproape identice cuvânt de cuvânt. Cu toate acestea, sunt convins că nici unul dintre acestea nu poate fi omis fără a suferi o pierdere și că puținele cuvinte care fac Psalmul 14 să difere de Psalmul 53 prezintă o mare importanță și trebuie ținut cont de ele pentru a împărți drept cuvântul divin și a înțelege sensul lor. Prin urmare, dacă asemănarea este instructivă, prezintă mare importanță modul în care interpretăm diferența. Dar toate acestea sunt, în general, trecute cu vederea, fiind reținute numai de cei care cercetează cu atenție cuvintele și le compară unul cu altul. Orice cuvânt este plin de învățăminte odată ce este văzut clar.

Astfel, deși la început, la Habacuc, se remarcă un fel de duh de plângere ca la Ieremia, un duh împovărat și îndurerat, totuși putem spune că el este, cum zicea Pavel: „trântit jos, dar nu distrus“ (v. 2 Cor. 4.9). La el vedem nu păcat ci neputință – neputința vasului de lut, dar în ambii este și o mărturie strălucită despre comoara pa care harul divin a pus-o în vas.

Aici profetul geme, dar face ceea ce evreii din Osea nu făceau: geme înaintea lui Dumnezeu. „O, Yahve, până când voi striga şi Tu nu vei auzi? Strig către Tine: «Violenţă!» şi Tu nu salvezi“. Yahve avea alte scopuri și, dacă părea să nu audă și dacă nu-Și punea brațul în mișcare pentru a salva – deoarece trebuie să ne amintim că aici este vorba despre a fi salvat de puteri externe, despre o mântuire care se arată pe pământ – dacă aceasta nu se întâmplă, este deoarece El urmărește lucruri mai bune. Întotdeauna putem conta pe bunătatea perfectă a lui Dumnezeu și pe resursele harului Său, care se manifestă oriunde există credință, deoarece tot ce este bun pentru omul căzut ține de credință pentru a fi prin har. Habacuc este profetul care a primit misiunea specială de a acorda credinței locul cuvenit. Dar, în mod invariabil, oriunde există credință adevărată, aceasta trebuie pusă la încercare. Prin urmare, vedem încercarea încă înainte de a fi scoasă în evidență credința, dar, dacă nu ar fi existat credință, putem fi siguri că nu ar fi existat asemenea încercări.

De aceea, tocmai dificultatea încercării trebuie să fie o mângâiere pentru credincios, deoarece Domnul nu pune asupra cuiva nici o sarcină fără a da și harul necesar pentru a o putea duce. Este deci întotdeauna o onoare să ai o încercare cât mai grea. Nu este nici o onoare să te dai în lături de la ceea ce ne dă Dumnezeu să purtăm. Când te arăți un slujitor necredincios, aceasta este o rușine atât înaintea lui Dumnezeu cât și înaintea oamenilor. Dar Habacuc era tulburat că asemenea lucruri aveau loc cu poporul lui Dumnezeu, că El întârzia să răspundă și că El nu ar fi capabil, sub aspect moral, să aducă mântuirea sub forma salvării de puterile dinafară, așa cum am spus. „De ce mă faci să văd nelegiuire“ dacă mă tulbură atât de rău? Și nelegiuirea chiar în locul unde era de așteptat să fie dreptate, chiar în poporul lui Dumnezeu. Aceasta îl necăjea și mai rău. Nu era nici o mirare ca națiunile să fie nelegiuite, dar faptul că evreii erau așa îi tulbura profund sufletul.

„Pentru că jaful şi violenţa sunt înaintea mea,“ spune profetul în continuare, „şi este ceartă şi izbucneşte neînţelegere. De aceea legea este fără putere“. El vorbește despre cei care aveau legea și erau în mod oficial sub autoritatea legii. „Și dreptatea nu se arată niciodată“ – nu exista nimic care să corespundă cerințelor legii. „Pentru că cel rău împresoară pe cel drept; de aceea judecata iese strâmbă“.

Dar dacă omul și poporul său au eșuat, Yahve dă răspunsul și El măcar este auzit. De aceea este o apariție imediată a Domnului, deși nu este o manifestare de genul aceleia pe care o dorea mult profetul. Dar Yahve trebuie întotdeauna să fie deasupra gândurilor inimii omului. După cum este scris: „nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii“ (1 Cor. 1.25), chiar decât cea mai mare înțelepciune a lor.

Yahve este prezentat aici chemând pe poporul său pentru a le arăta ce intenționa El să facă. Aveau loc schimbări majore și erau pregătite schimbări și mai mari. Căderea împărăției asiriene era un eveniment important și alarmant, și așa urma să cadă și Egiptul și toți ceilalți care, plini de mândrie, se opuneau voinței și cuvântului lui Yahve, dar și mai șocant este că tocmai poporul Său avea să fie doborât împreună cu celelalte nații. Faptul că evreului care, fiind necredincios, Dumnezeu îi dăduse să cunoască mai mult decât oricui altcuiva din lume constituie o

circumstanță agravantă. Era cu mult mai rău pentru evreul care nu credea ceea ce îi dăduse Dumnezeu să cunoască mai mult decât oricine din toată lumea. „Priviți printre națiuni și vedeți și minunați-vă cu uimire; pentru că fac o lucrare în zilele voastre pe care n-o veți crede chiar dacă vi s-ar istorisi“. Observăm că fiecare capitol al profeției are ca miez nebunia necredinței și valoarea credinței. Acest profet a fost citat de apostolul Pavel și tot față de evrei, atunci când ei erau în pericolul de a abandona binecuvântarea tocmai din cauza că aceasta era nespus de mare: așa de perfect aplică Duhul lui Dumnezeu cuvântul în împrejurări la care nu ne-am gândi că s-ar asemăna.

În Faptele apostolilor 13.38-39, apostolul aplică pasajul la iudeii adunați: „Să vă fie cunoscut deci, fraților, că prin Acesta vi se vestește iertarea păcatelor; și de toate de care n-ați putut fi îndreptățiți în legea lui Moise“. Acesta era aspectul cel mai important: în primul rând Omul care, prin lucrarea Lui, adusese binecuvântarea, iertarea păcatelor, favoarea îndurării lui Dumnezeu față de păcătosul în nevoie, atunci când el s-ar trezi. „Oricine crede este îndreptățit în El“ – și încă îndreptățit de toate: este o exprimare precisă și completă a evangheliei, deși la un nivel elementar. Nu este vorba numai despre iertarea păcatelor, ci de a fi „îndreptățit“, ceea ce, bineînțeles, include și iertarea păcatelor. Dar el merge și mai departe: „oricine crede este îndreptățit în El“. Harul este deci acela care dă această mare binecuvântare până și celei mai slabe credințe deoarece nu se pune problema profunzimii sau a puterii ci numai a autenticității credinței. Dumnezeu este adevărat și, prin harul Său, le dă binecuvântări nelimitate celor care sunt sinceri și adevărați. Aceasta se poate proba prin credință, care Îl onorează pe El în pofida aparențelor contrarii. Este pentru „oricine crede“, a spus Pavel, deși toată virtutea este numai „în El“. Toată valoarea răscumpărării este numai în Hristos și ține numai de lucrarea Lui. „Oricine crede în El“. Nu există credincios care să nu aibă această caracteristică. Credința în sine este posibil să nu aibă nici o calitate care ar putea fi socotită un temei pentru a merita binecuvântarea, dar „fără credință este imposibil să-I fii plăcut“ lui Dumnezeu (v. Evr. 11.6). Harul și dreptatea nu sunt în conflict ci se armonizează prin crucea lui Hristos. Cum altfel ar putea fi drept ca un om să fie binecuvântat dacă înaintea lui Dumnezeu El este păcătos? Credința îl scoate pe om din starea lui naturală și aduce toată binecuvântarea care vine prin alt Om, și anume prin Hristos, Domnul nostru. Oricine crede este îndreptățit prin El pentru toate lucrurile. Toate sunt în El așa cum se cuvine să fie, în toată plinătatea, credincioșii fiind îndreptățiți de „toate de care n-ați putut fi îndreptățiți în legea lui Moise“.

Starea lui Israel era în mod clar cea a unor oameni nedrepți, care nu puteau decât să fie condamnați prin lege. Harul îi putea salva prin credința în Mesia și îi putea salva într-un sens mult mai profund decât ceea ce putea înțelege Habacuc deoarece, fără nici un dubiu, profetul privea salvarea așa cum este privită în general în Vechiul Testament, (cu toate că nu în mod exclusiv sub acest aspect), ca fiind eliberarea, prin intervenția lui Dumnezeu, de nenorocirile și de pericolele vizibile, și nu prea aveau gândul că o eliberare și mai minunată venise deja pentru cine are credință în Hristos cel mort și înviat.

Toate lucrurile rămân la fel în jurul nostru; răul continuă să se manifeste cu putere; înșelăciunea și asuprirea nu sunt judecate, dar este Unul care a înfrânt puterea răului și a deschis o cale pe care cei care cred în El ajung în cer. Acesta este creștinismul și aceasta umplea inima apostolului, deși el nu are probleme, după cum putem vedea, să aplice la creștinism profeția, făcând aplicație pe principiul credinței și potrivit profunzimii divine a cuvântului scris. „Deci fiţi atenţi,“ a spus Pavel, îndreptându-se spre cei care refuzau mărturia, „să nu vină asupra voastră ceea ce s-a spus în profeţi: «Priviţi, dispreţuitorilor, şi miraţi-vă şi pieriţi; pentru că Eu fac o lucrare în zilele voastre, o lucrare pe care nicidecum n-o veţi crede, dacă v-o va spune cineva»“. Este evident că apostolul s-a referit la Habacuc, deși cred că nu numai la Habacuc. Putem vedea clar exactitatea cuvântului, a „ceea ce s-a spus în profeți“. S-ar părea că se referea și la Isaia și la Habacuc, dar acum nu este momentul să stăruim asupra motivelor sale.

Dar și în ceea ce a omis apostolul se arată înțelepciune, deoarece profeția spune „priviți printre națiuni“. Această expresie ar fi adus ambiguitate și i-ar fi permis evreului să o întoarcă spunând: „Aceasta este exact și convingerea noastră: știm cu toții în ce stare primejdioasă sunt păgânii, dar de ce să nu ții cont de favoarea de care se bucură poporul lui Dumnezeu?“ De aceea, în aplicarea cuvântului, el a omis referirea directă la națiuni și totul este prezentat ca o adresare directă către ei deoarece, fără-ndoială, dacă Dumnezeu urăște ca națiunile să disprețuiască adevărul și dreptatea Lui, cu atât mai mult El va judeca o asemenea atitudine la cei din poporul Său. Nici o poziție acordată evreului nu poate fi invocată pentru ca ei să fie scutiți de consecințele disprețului și blasfemiei împotriva lui Dumnezeu și a harului Său. Dimpotrivă, nicăieri nu este judecata mai aspră decât asupra celor care iau poziția de popor al lui Dumnezeu, dar, cu toate aceasta, Îl disprețuiesc pe Isus. Dacă așa ceva era rău în Israel, nu este oare incomparabil mai rău în creștinătate? Cât de grav trebuie că este aceasta în țara Bibliilor și a predicării libere?

După cum vedeți, eu nu susțin că moartea și învierea lui Hristos este menționată în mod explicit în această profeție, ci că este prezentat un principiu care se aplică la lucrarea Mântuitorului nostru. Aplicația specială nu este nicidecum exclusă. Știm care este singura lucrare care satisface necesitatea vitală a omului vinovat înaintea lui Dumnezeu. La prima vedere este vorba doar despre lucrarea de judecată a lui Yahve, pe care a împlinit-o prin ridicarea caldeenilor la rangul de putere supremă, distrugând Asiria prin intermediul lor și pedepsindu-i grozav și pe iudei. Acea mărturie i-a pus la încercare atunci pe iudei. Și cum este acum această mărturie despre răscumpărare? Domnul nostru ne învață că disprețuirea ei avea să aducă o judecată mult mai gravă prin intermediul romanilor (v. Matei 22.7). Dar sunt înclinat să cred că apostolul aplică acest principiu la ceea ce face Dumnezeu în har având în vedere judecata pe care Domnul Însuși o va executa la venirea Lui. Aceasta deoarece nici o profeție nu se interpretează singură [N.tr.) sau „nu se interpretează în mod izolat“. V. 2 Petru 1.19-21]. Nu trebuie să limităm profeția numai la trecut. Ea se integrează organic cu celelalte într-un tot care Îl are în centru pe Hristos și împărăția Lui. Dacă așa stau lucrurile, Dumnezeu este Cel care a lucrat în Hristos și El continuă, prin Duhul, lucrarea cea bună, întemeindu-Se, după cum știm, pe lucrarea puternică a răscumpărării.

În ceea ce privește declarația din versetul 41, că este „o lucrare pe care nu o veți crede nicidecum“, ea se referă la voința lor care se opune. Nu se pune problema că Dumnezeu ar fi hotărât ca ei să nu creadă ci că poporul are o voință contrară, de care El ia notă și îi avertizează. Mă îndoiesc că ar fi o hotărâre judecătorească și consider că este o profeție care are rostul de a-i avertiza în mod solemn cu privire la ceea ce urma să atragă, în mod necesar, necredința lor. Aspectul judiciar este prezentat în cartea Faptele apostolilor abia în capitolul 28: abia atunci a fost pronunțată sentința. Adică toată mărturia a fost susținută în mod persistent și cu răbdare și, cu cât Dumnezeu arată mai multă răbdare în mărturia pe care o dă, cu atât mai necruțătoare va fi judecata Lui atunci când va lovi. După cum știm, El este încet la mânie, și pentru El judecata este o „lucrare ciudată“, dar, când vine aceasta, ea trebuie cu siguranță să se desfășoare până la capăt, potrivit cu majestatea și sfințenia Lui. Dar eu am impresia că sentința este pronunțată abia în ultimul capitol din Faptele apostolilor. Aici mărturia continua, iar iudeii erau supuși la încercarea finală. Avea loc ceva extrem de important, iar la sfârșitul capitolului este consemnat faptul că ucenicii şi-au scuturat praful de pe picioare, ceea ce arată că, deși sentința nu a fost pronunțată în mod oficial, fusese prezentată o mărturie puternică și era o indicație că ei trebuiau să ia aminte pentru că gravitatea pericolului era pe măsura necredinței lor.

Profetul află de la Yahve că avea să-i ridice pe caldeeni și știm cu toții că aceea era judecata care sta să cadă asupra lor cu toate că este departe de a fi tot ce avea să vină asupra iudeilor aflați pe acea cale. „Pentru că, iată, ridic pe caldeeni, naţiunea aceea amarnică şi năvalnică ce străbate lăţimea pământului, ca să stăpânească locuinţe care nu sunt ale lor“. Ei erau prădători pe care Dumnezeu, în providența Lui, îi folosea pentru a zdrobi apostazia lui Iuda și pentru a pedepsi mândria altor națiuni. „Ei sunt înspăimântători şi îngrozitori; de la ei înşişi vine judecata lor şi onoarea lor. Şi caii lor sunt mai iuţi decât leoparzii şi sunt mai repezi decât lupii de seară; şi călăreţii lor se avântă cu mândrie; şi călăreţii lor vin de departe: zboară ca un vultur care se repede să sfâşie. Ei toţi vin pentru violenţă: mulţimea feţelor lor priveşte înainte şi adună captivi ca nisipul. Da, el îşi bate joc de împăraţi şi căpeteniile sunt demne de dispreţ pentru el; râde de orice întăritură, pentru că îngrămădeşte ţărână, şi o ia. Atunci gândul lui se va schimba şi va trece înainte şi va fi vinovat: această putere a lui a devenit dumnezeul lui“. Astfel, calamitatea caldeeană va fi îngăduită pentru un timp, dar când vor fi uitat că Dumnezeu i-a folosit pentru a-i răsplăti pe aceia care au ofensat numele Lui și gloria Lui și vor socoti că ei au reușit totul nu datorită voinței suverane a lui Dumnezeu ci datorită influenței dumnezeului lor, atunci Dumnezeul cel adevărat se va ocupa de ei. Atunci energia lor proprie se va epuiza așa cum s-a terminat și cu trufia altor națiuni. Lucrarea caldeenilor a fost din momentul ridicării lor sub Nebucadnețar până la căderea monarhiei babiloniene. Atunci totul avea să se schimbe. Punctul culminant al acestei nedreptăți scandaloase a fost atins prin insulta adusă lui Yahve de Belșațar când a lăuat dumnezeii lor în fața vaselor din templul de la Ierusalim, care fuseseră dezonorate, ca și cum Yahve nu și-ar fi putut păzi propriul Său popor de puterea mai mare a idolilor sau de mâinile caldeenilor.

Urmează apoi răspunsul profetului față de cuvântul lui Yahve: „Nu eşti Tu din eternitate, Yahve, Dumnezeul meu, Sfântul meu?“ Aceste cuvinte aduc oarece odihnă duhului profetului. Acum, în locul tonului de apăsare și plângere cu care a început, el capătă tărie pentru a vorbi clar despre caldeeni. El se pleacă întrucâtva în fața înțelepciunii și dreptății măsurilor disciplinare și, dacă supunerea nu este încă deplină, ea va fi perfectă înainte de încheierea profeției. Este extrem de interesant să urmărim o asemenea evoluție a unui suflet și întotdeauna este așa acolo unde are loc o lucrare autentică. Nimic nu este mai trist ca atunci când credincioșii se obișnuiesc cu afirmații pur dogmatice despre adevăr sau cu o monotonie a vieții de zi cu zi fără a mai căpăta puteri noi de la Domnul, încetând să caute să facă din orice lucru, fie el o întristare sau o bucurie, un mijloc de a-L cunoaște mai bine pe El. Aceasta este extrem de important și aceasta este marea diferență dintre lege și har. Prin lege ai cerințe și instrucțiuni complet specificate și legea nu are caracteristica de a ajuta la înaintarea în cunoașterea gândului divin, pe când, dacă harul își urmează cursul, sufletele pot crește „în har şi în cunoştinţa Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos“ (2 Pet. 3.18), crescând „în cunoștința lui Dumnezeu“ (2 Pet. 1.2).

Așa se întâmplă aici cu profetul. „Nu eşti Tu din eternitate, Yahve, Dumnezeul meu, Sfântul meu? Noi nu vom muri. Yahve, Tu l-ai hotărât pentru judecată“ – adică pe caldeeni. Se spune foarte puțin despre istoria lor. Ei au fost aduși ca o pedeapsă și aceasta este prezentat cât se poate de clar, dar nu se putea ca Dumnezeu să nu îi răsplătească la sfârșit. Totul era măsurat. În îndurarea Lui, El măsoară întotdeauna încercarea când poporul Său trebuie să fie pedepsit. Ce minunat că și încrezuții de caldeeni, care aveau o putere nemaiîntâlnită, nu se putea să fie mai mult decât niște instrumente folosite de Dumnezeu pentru a corecta pe poporul Său care eșuase într-un mod atât de jalnic! Aceasta a fost o mângâiere pentru profet în cele din urmă, când a cântărit toate. „Tu ai ochi prea curaţi ca să priveascâ răul şi nu Te poţi uita la nedreptate“. Cu siguranță el recurge la limbajul folosit și în alte părți, chiar din timpul lui Iov, dar făcând o aplicație cu totul nouă. „Pentru ce Te uiţi la cei care lucrează cu necredincioşie şi taci când cel rău înghite pe unul mai drept decât el?“

De fapt, aceasta umplea inima profetului – poporul lui Dumnezeu, indiferent cât de vinovați ar fi fost ei, chiar dacă la ei se găsea orice fel de nedreptate care există pe fața pământului. Iar acei caldeeni care fuseseră ridicați pentru a-i umili pe iudei erau la fel de neîndurători în modul în care îi tratau pe evrei pe cât de dispuși erau să-L neglijeze și să-L disprețuiască pe Dumnezeu Însuși. „Şi îi faci pe oameni ca peştii mării, ca târâtoarele care n-au nici un stăpân peste ele. El îi scoate pe toţi cu undiţa, îi prinde în plasa lui şi-i adună în năvodul său: de aceea se bucură şi se veseleşte“. Dar i-a spus Yahve profetului, el urma să Îl ofenseze considerând că a avut acea putere datorită dumnezeului său: „De aceea aduce jertfe plasei lui şi arde tămâie năvodului său; pentru că, prin ele, partea lui a devenit grasă şi hrana lui, aleasă“. Vedem cu ce talent folosește profetul acel mic cuvânt de la Yahve ca un temei pentru o pledoarie cu motive pentru care Domnul nu se cuvine să-i cruțe pe vrăjmașii neîndurători ai poporului Său. Nimic nu poate fi mai frumos decât modul în care un ochi curat – adică acela care știe că Dumnezeu îi iubește pe ai Săi și, mai presus de orice, Îl iubește pe Hristos Însuși – își însușește adevărul cel mai potrivit și îl folosește în interesul celor nevoiași care se pot agăța numai de Numele Lui. „Va goli el pentru aceasta plasa lui şi va înjunghia el neîncetat naţiunile fără cruţare?“ Îi va permite Yahve să continue să fie necruțător? Nu este cu putință. Dar el trebuie să aștepte rezolvarea.

„Voi sta de strajă şi mă voi aşeza în turn şi voi căuta să văd ce-mi va zice şi ce să răspund la plângerea mea“. Aceasta încheie chestiunea. Nu știu de ce acest verset este scos în afara capitolului 1, pentru care el reprezintă cea mai naturală încheiere. Este încheierea unei chestiuni care i-a încercat greu duhul la început, nu atât cu privire la evenimentele în sine, cât în așteptarea răspunsului lui Yahve. Nu pare să existe nici cel mai mic temei pentru ipoteza că un scriitor a adăugat mai târziu acel verset și că profetul a scris Habacuc 1 sub Ioiachim, Habacuc 2 sub Ioiachin și Habacuc 3 sub Zedechia. O asemenea schemă rupe un tot admirabil bine legat.

În al doilea verset din Habacuc 2, Yahve îi răspunde profetului. „Şi Yahve mi-a răspuns şi a zis: Scrie viziunea şi graveaz-o pe tăbliţe, ca să poată alerga cel care o citeşte“. Nu ar fi decât un singur motiv pentru care acest cuvânt ar putea fi luat împreună cu primul verset, și anume că este o aluzie clară la ceea ce profetul spusese anterior, dar trebuie să avem în minte întotdeauna că, cu excepția Psalmilor și Plângerilor lui Ieremia, împărțirea în capitole nu este de inspirație divină, ci s-a făcut după cum au gândit oamenii. Psalmii sunt de inspirație divină și au fost scriși separat unul de altul și, apoi, ei par a fi grupați în mod divin în această ordine în care îi găsim. Ieremia este întrucâtva asemănător și are o structură internă specifică, ce arată că Dumnezeu a împărțit Plângerile practic în modul în care vedem în versiunea noastră în engleză. Dar în tot restul Bibliei, atât Vechiul cât și Noul Testament, se cere discernământ spiritual pentru a vedea unde se cuvine să fie anumite diviziuni, iar modul în care s-a împărțit în general textul nu ne poate conduce la cele mai fericite rezultate. Se spune că împărțirea în versete a fost făcută în timpul unei călătorii călare de un tipograf, fără doar și poate un om învățat, dar care nu avea calitățile înalte care am considera că ar fi necesare pentru a duce la îndeplinire într-un mod cât-de-cât satisfăcător o sarcină atât de delicată. Este clar că judecătorii cei mai competenți nu vor putea pretinde că persoana sau modul de lucru au fost cele mai favorabile pentru a trata în modul cuvenit cuvântul lui Dumnezeu. Cred că o asemenea lucrare ar fi fost făcută mai bine în genunchi, în cămăruța lui, decât călărind de la Paris la Lyon [N. a.) H. Stephens ne spune aceasta în Prefața lui la Noul Testament din 1576, unde ne relatează cum a lucrat tatăl său, R. Stephens, cel puțin Noul Testament, care a fost publicat în a patra ediție (1551), fiind urmat apoi de Beza și apoi de aproape toți ceilalți]. Cu toate acestea, prea adesea așa a fost tratat cuvântul lui Dumnezeu, deși el cere să fie privit cu mult mai mult respect decât orice altă carte. Este oare prea de tot să spui că nici o altă carte din lume nu a fost folosită de oameni într-un mod mai nevrednic? Pe de altă parte, Dumnezeu Însuși nu a încetat niciodată, nici o clipă, să o păzească, în pofida infidelității celor care aveau responsabilitatea de a veghea asupra ei.

Apoi „Yahve mi-a răspuns și a zis: Scrie viziunea şi graveaz-o pe tăbliţe, ca să poată alerga cel care o citeşte. Pentru că viziunea este încă pentru un timp hotărât, dar se grăbeşte sprel sfârşit şi nu va minţi. Chiar dacă va întârzia, aşteapt-o, pentru că va veni negreşit, nu va fi amânată“. Este binecunoscut faptul că apostolul Pavel aplică aceasta chiar la ceea ce reprezintă centrul viziunii și al tuturor viziunilor, la Isus Hristos, Domnul care va veni din nou în glorie. În Evrei 10 ni se spune că „Cel care vine va veni și nu va întârzia“. Așa de minunat folosește Duhul Sfânt scripturile din Vechiul Testament. Domnul Isus a venit deja în persoană prima dată și a fost respins de iudei, spre nenorocirea lor. Felul în care folosește apostolul aceste cuvinte le conferă o forță mai personală, dar nu se depărtează de sensul lor, ci numai încadrează acea situație în ceea ce contemplează Habacuc 2 și 3, care nu se poate să aibă o împlinire mai deplină decât prin evenimentul care o încununează.

Dar ar mai fi de făcut o remarcă: profetul ne face cunoscut că viziunea lui Dumnezeu e scrisă astfel încât omul să nu aibă nevoie de nu știu ce lucruri deosebite pentru a o înțelege. Era înscrisă clar pe tăblițe, întipărită cu caractere mari și clare, dar nu spune așa cum se consideră în general „pentru ca acela care aleargă să o citească“, ci „să alerge cel care o citește“. Ar părea că aceasta este pentru a răspândi bucuria în legătură cu ceea ce a înțeles. S-a sugerat că s-ar cuveni să comparăm cu Daniel 12.4, dar cred că acel text ar spune despre a alerga încoace și încolo și despre creșterea cunoștinței celor care au urechi de auzit. Pasajul nu îi oferă nimic cititorului neatent, ci arată cum cel care citește viziunea este stimulat să răspândească adevărul pe care l-a primit.

Sigur că Scriptura îi va binecuvânta și pe cei care sorb numai puțin din apele vii ce se găsesc în Domnul Hristos, spre care ne îndrumă. În același timp, în profunzimea Scripturii pătrund numai cei care cred în plinătatea ei divină și au încredere că Duhul Sfânt, care a făcut această carte să fie cuvântul lui Dumnezeu în cel mai produnḍ sens al expresiei, Își găsește plăcerea să îl conducă pe credincios în înțelegerea adevărului.

Astfel, dacă puterea divină a viziunii este prezentată în versetul 2, versetul 3 arată certitudinea ei, indiferent de ce s-ar mai întâmpla între timp, iar din versetul 4 aflăm despre importanța credinței care își însușește aceasta înainte de împlinire. Încă nu se vede rezultatul, dar nu există nici un motiv ca noi să nu avem foloase prin credința care este siguranța lucrurilor sperate. Nu se poate spune că acesta nu este un principiu extrem de important, mai ales cu privire la profeție. Concepția generală este că profeția nu aduce nici un folos cuiva dacă ea nu este direct cu privire la timpurile și împrejurările în care trăiește acea persoană. Dar nu poate fi o concepție mai greșită ca aceasta. Avraam a avut mai multe foloase din profeția despre Sodoma și Gomora decât Lot, deși este clar că Avraam nu a fost acolo, pentru că nu a trăit în Sodoma, dar Lot da, însă acesta din urmă abia de a scăpat cu viață și a fost dezonorat, după cum aflăm din ceea ce a urmat la scurt timp după aceea. Dar Duhul ne învață, prin aceste două cazuri din prima carte a Bibliei, ce gândește Dumnezeu în această privință. Sunt sigur că atunci când profeția se va împlini în toate detaliile ei vor fi persoane care vor avea îndrumări cât se poate de directe și de precise, dar sunt convins că profeția are mai mare valoare pentru aceia care se ocupă cu Hristos așa cum Avraam se ocupa cu Yahve în loc să fie în mijlocul sodomiților vinovați, cum a fost Lot. Dacă așa stau lucrurile, atunci cartea Apocalipsa trebuie să fie spre o binecuvântare mai bogată a noastră, care ne bucurăm de har fiind asociați cu Hristos cel înălțat în cer și fiind membrele trupului Său, chiar dacă noi vom fi în cer atunci când ceasul încercării va veni peste cei care locuiesc pe pământ.

Admit din toată inima că Apocalipsa va fi o uimitoare mângâiere pentru sfinții care vor trece prin acele evenimente, dar nu văd nici un motiv ca ea să nu fie o și mai mare binecuvântare acum pentru cei care vor fi luați sus de Hristos înainte de ceasul acela. Ambele aspecte sunt reale, dar este un și mai mare privilegiu și o relație mai intimă să fii în comuniune cu iubirea Lui și să cunoști gândurile Lui înainte de a avea loc aceste evenimente, chiar dacă celor care vor fi în mijlocul acelor evenimente le va fi dată o mângâiere. Prin urmare, în Apocalipsa (capitolele 4, 5 și 6) vedem că sfinții glorificați, atât cei din Vechiul Testament cât și cei din Noul Testament sunt deja cu Domnul, deoarece ei vor fi fost luați, și printre ei vor fi și aceia cărora le-a fost dată mai întâi profeția. După aceea vedem cum judecățile se succed gradual, dar, atunci când ele au loc, pe pământ sunt sfinți care dau mărturie pentru Dumnezeu, unii suferind până la moarte, iar alții fiind păstrați spre a fi un popor pământesc binecuvântat. Unora ca aceștia, fără-ndoială, asemenea viziuni profetice le vor fi scumpe când vor trece prin acele evenimente, dar cea mai mare valoare o au ele pentru credință înainte ca acele evenimente să aibă loc spre a confirma veridicitatea cuvântului. Acesta este un principiu invariabil pentru cuvântul profetic și pentru adevărul divin în general.

Aici ne este prezentată credința și temeiul ei: „Pentru că viziunea este încă pentru un timp hotărât, dar se grăbeşte spre sfârşit şi nu va minţi. Chiar dacă va întârzia, aşteapt-o, pentru că va veni negreşit, nu va fi amânată. Iată, sufletul său se îngâmfă, nu este drept înăuntrul său; dar cel drept va trăi prin credinţa lui“. Presupun că sufletul care se îngâmfă se referă în particular la caldeean, care era complet orb, dar principiul este la fel de valabil și pentru evreul nedrept și pentru orice om care se împietrește împotriva cuvântului divin. Este sigur că mânia lui Dumnezeu este împotriva oricărei nedreptăți și, dacă este să fie o diferențiere, ea este mai mare împotriva celor care sunt deținători ai adevărului dar trăiesc în nedreptate. Nu contează cât de ortodocși vor fi ei, dar dacă oamenii susțin adevărul trăind însă în nedreptate, păcatul lor este și mai grav. În asemenea cazuri, adevărul îi condamnă și mai solemn. Se poate ca ei să susțină cu tenacitate adevărul, dar adevărul nu a fost nicicând dat spre a face ca dreptatea să fie desconsiderată, ci pentru ca ea să fie socotită a fi ceea ce se impune ca datorie a noastră față de Dumnezeu în relațiile noastre cu El. Scopul oricărui adevăr este acela de a ne pune în comuniune cu Dumnezeu și în ascultare față de El, dar omul al cărui suflet se îngâmfă nu este drept, după cum se poate vedea clar. Calea lui Dumnezeu este întotdeauna: „cel care se smerește va fi înălțat“ și numai credința duce la smerirea eului. Aici se poate observa că sunt două forme de smerire: cea mai fericită este aceea a celui care se smerește singur, cealaltă este aceea a celui care este umilit. Este mai bine să ai o atitudine smerită decât să fii umilit, dar nu se poate compara a fi umilit cu a te îngâmfa. Smerenia este un efect al harului, pe când umilirea este un efect al guvernării drepte a lui Dumnezeu atunci când noi nu suntem smeriți. Așa a procedat El cu sfinții Săi în vechime și cu poporul său din vechime și prea adesea și noi avem nevoie de asemenea lucruri. Cel mai bun lucru este să fii smerit realizând ce sunt harul și gloria Domnului, pe lângă care noi nu suntem nimic. Smerenia nu este efectul unui proces moral lăuntric, ci este rezultatul atunci când ne ocupăm cu El. Umilința este rezultatul atunci când Domnul vede că este necesar să ne zdrobească și lucrează asupra sufletelor noastre. Se poate ca aceasta să aibă loc pentru a ne folosi ulterior și, cu siguranță, este spre a ne aduce în viitor o binecuvântare mai mare. Noi nu am putea să ne tratăm astfel pe noi înșine. Judecata trebuie să vină unde nu este smerenie, dar, în orice caz, aceasta este mai bine decât să ni se îngâmfe sufletul deoarece în aceasta nu este nici un pic de dreptate.

„Cel drept,“ este scris, „va trăi prin credință“. Acest cuvânt este repetat de mai multe ori în Noul Testament. Sunt trei binecunoscute citări în epistole, asupra cărora ar fi bine să spunem câteva cuvinte înainte de a încheia acest subiect. Apostolul Pavel folosește acest text în mai multe situații. Scriindu-le sfinților de la Roma, el le spune că în evanghelie „se descoperă o dreptate a lui Dumnezeu din credinţă, spre credinţă“. Aceasta este singura cale și singurul sens al binecuvântării. Dreptatea lui Dumnezeu nu poate fi obținută de nimeni altfel decât prin revelație, iar revelația este „din credință“ ( ) și nu altfel, și, prin urmare, este „spre credință“ oriunde este acea credință. Nu putea fi prin lege

deoarece nici chiar iudeul nu și-ar fi închipuit aceasta, deoarece legea cere de la om dreptatea și nu spune nici un cuvânt despre dreptatea lui Dumnezeu. De fapt, legea numai îl convinge pe om de incapacitatea lui de a împlini cerințele dreptății deoarece, deși cerințele sunt în numele lui Dumnezeu, rezultatul este numai nedreptate. Potrivit legii, omul trebuie să fie drept, dar el nu este. Aceasta dovedește legea ori de câte ori omul o privește cu sinceritate: faptul că el nu este drept potrivit cerințelor divine.

La această stare de faliment Hristos a venit cu soluția răscumpărării, fapt pentru care evanghelia prezintă numai dreptatea lui Dumnezeu chiar dacă mulți creștini adevărați o înțeleg greșit din cauza tradițiilor moștenite. Această expresie are sensul că Dumnezeu lucrează potrivit cu ceea ce I se cuvine lui Hristos, care prin răscumpărare L-a glorificat perfect pe Dumnezeu. În timpul vieții Sale pe pământ El L-a glorificat ca Tată al Său, dar aceasta nu ar fi putut înlătura păcatul. El L-a glorificat ca Dumnezeu când s-a pus problema păcatelor noastre și El le-a ispășit prin moartea Sa pe cruce. De atunci încolo Dumnezeu Își descoperă dreptatea în legătură cu această jertfă eficace în toate privințele, nu numai justificând răbdarea pe care a arătat-o în trecut, ci chiar în prezent îndreptățindu-l pe credincios fără plată numai în urma acestei lucrări desăvârșite. Primul efect al dreptății lui Dumnezeu, care totuși nu este menționat în Epistola către romani, este acela că Dumnezeu L-a așezat pe Hristos la dreapta Lui în cer. Următorul rezultat – despre care vorbește epistola – este că Dumnezeu îl îndreptățește pe credincios în urma acestei lucrări. Romani 1, fără-ndoială, vorbește despre dreptate la modul cel mai abstract. Cum este aceasta nu ni se descrie până ce nu ajungem la capitolele 3, 4 și 5. Dar chiar din prima afirmație avem principiul larg că evanghelia este revelația dreptății divine prin credință (nu prin lege) și ca rezultat al credinței, oriunde este credință. Acesta consider că este sensul propoziției. Probabil că, pentru cei mai mulți, dificultatea o prezintă expresia „prin credință“. Aceasta înseamnă pe principiul credinței și nu pe calea ascultării față de lege, care era, în mod necesar, regula pentru dreptatea omului. Numai obișnuința cu interpretări greșite produce dificultăți și numai credința poate fi principiul dacă este o revelație a dreptății divine și, prin urmare, aceasta este „spre credință“, oriunde este credință.

Aceasta este prezentată în mod expres la modul abstract deoarece Duhul încă nu începuse să prezinte cum este aceasta. Altfel ar fi fost o anticipare a învățăturii pe care el a prezentat-o ulterior. Aceasta deoarece lucrarea lui Hristos nu avusese loc, fapt pentru care consecințele ei nu puteau fi explicate așa cum se cuvine. Este pură ignoranță să consideri că Scriptura este o bălmăjeală deoarece ea prezintă cea mai perfectă ordine în ceea ce duhul de mândrie al omului își permite să critice. Numai că oamenii sunt înclinați, în mod natural, să admire ordinea omului. În ce privește dificultatea expresiei „prin credință, spre credință“, recunoaștem că ideea este exprimată într-o formă foarte concentrată și comprimată, astfel încât pentru oamenii care sunt înclinați să spună multe cuvinte, o asemenea comprimare pare neobișnuită.

„Cel drept va trăi prin credință“ – aceasta este ceea ce răspunde profetului. În mintea evreilor succesul cântărea mult. Se mirau de cât de bine reușeau națiunile, dar profetul exprimă această enigmă așa cum o făcuse înainte Isaia. El insistă că singurul om drept este credinciosul. Nu se spune „îndreptățit“ ci „drept“, ceea ce consider că este tocmai pentru a păstra legătura dintre învățătură și practică. „Cel drept va trăi prin credință“. Se îmbină două aspecte: credința nu poate fi separată de dreptate și că un om drept nu se poate să nu aibă credință. Caldeeanul nu-L vedea pe Dumnezeu și nu s-a gândit deloc la scopul Lui sau la căile Lui. Israelitul avea să-și găsească binecuvântarea în supunerea față de cuvântul Lui ți în încrederea în El. „Iată, sufletul său se îngâmfă, nu este drept înăuntrul său; dar cel drept va trăi prin credința lui“. Nu avem cuvântul „îndreptățit“, dar îndreptățirea este implicită și nu există nici o dreptate reală fără aceasta. Ceea ce spun predicatorii în mod obișnuit este adevărat: suntem îndreptățiți prin credință, dar nu este cazul să căutăm să extragem din această profeție mai mult decât spune ea, iar îndreptățirea este prezentată explicit nu în Romani 1, ci, mai curând în Romani 3 și 5. Fie ca din fiecare scriptură să învățăm lecția care se cuvine!Apoi, în Galateni 3, aceeași scriptură este folosită într-un mod un pic diferit: „că prin lege nimeni nu este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu este lămurit, pentru că «cel drept va trăi din credință»“ (Gal. 3.11). Este destul de clar că apostolul exclude gândul îndreptățirii prin lege și el dezaprobă aceasta folosind pasajul din Habacuc. Rezultă că diferența dintre Romani 1 și Galateni 3 este aceea că în Romani avem afirmația pozitivă, iar în Galateni pe cea negativă. În Romani apostolul afirmă în mod pozitiv că dreptatea lui Dumnezeu este revelată „prin credință spre credință“, fapt sprijinit de acest text, în timp ce în Galateni el urmărește să excludă legea ca având vreo contribuție la îndreptățirea vreunui suflet. Îndreptățirea nu este nicidecum prin lege deoarece „cel drept va trăi prin credință“: acesta este aspectul urmărit în Galateni. În Romani însă este dreptatea lui Dumnezeu care este revelată prin credință. Astfel, deosebirea este clară.

În Evrei același pasaj este folosit, tot de apostolul Pavel, dar într-un mod diferit de celelalte situații. „Pentru că încă puţin, foarte puţin şi Cel care vine va veni şi nu va întârzia. Şi cel drept va trăi prin credinţă“ (Evr. 10.37-38). Se pune accentul nu pe „cel drept“ – cum este cazul în Romani -, nici pe „credință“ – cum este cazul în Galateni -, ci pe „va trăi“. Astfel, un alt cuvânt este accentuat potrivit cu scopul pentru care citatul este folosit în aceste trei locuri. La sfârșitul capitolului 10 din Epistola către evrei, apostolul îl pune în gardă pe credincios pentru a nu fi descurajat și a nu abandona calea. El mai citează încă o dată „cel drept va trăi prin credință“. În consecință, în Evrei 11 bătrânii sau sfinții din Vechiul Testament au obținut mărturie în puterea credinței. Astfel, toți aceia pe care Dumnezeu îi socotește vrednici au trăit în credință. Aceasta se arată prin sacrificiu sau prin umblarea în comuniune cu Dumnezeu sau prin anticiparea judecății care avea să vină asupra lumii și acceptarea mijloacelor divine pentru salvare. Se poate ca aceasta să se manifeste prin caracterul de străin și călător sau prin exercitarea unor puteri care îl eliberează pe credincios de sub puterea vrăjmașului. Dar, indiferent sub ce formă, în fiecare din cazurile menționate viața a fost trăită prin credință. Astfel, aici avem cel mai remarcabil capitol din Biblie pentru a-i înțelege pe cei care în vechime au trăit prin credință, de la primul mare martor al puterii ei aici, pe pământ, până la Cel binecuvântat care a întrunit toate calitățile credinței, pe care alții, mai înainte, le-au manifestat când și când, fiecare câte una dintre ele și cu destule inconsistențe, pe când El îmbinându-le pe toate în persoana Lui în mod desăvârșit, în toate căile Lui pe pământ, cu atât mai mult cu cât aceasta este caracteristica profundă și specifică numai Lui.

Nu consider că este cazul să fac eforturi mai mari pentru a îndreptăți înțelepciunea lui Dumnezeu. Pasajul pare a fi extrem de instructiv chiar și numai dacă ar fi să-l luăm în considerație pentru a arăta cât de falsă este ideea că fiecare text din scriptură admite o singură aplicație corectă [N. a.) „Interpretarea Scripturii ca o carte oarecare… În primul rând se poate stabili că Scriptura are un sens – acel sens pe care l-a avut în mintea profetului sau evanghelistului care a rostit sau a scris prima dată acel cuvânt, ca adresat celor care l-au primit prima dată“ (Essays and Reviews: On Interpretation of Scripture, 327). Un răspuns nu tocmai rău apare în următoarele două pagini. „Sunt diferite dificultăți în multe părți ale Scripturii, a căror profunzime cere ca acela care face interpretarea să aibă, el însuși, aceleași caracteristici. În profeți există lecții pe care, deși sunt simple, omenirea nu le-a învățat nici măcar în teorie… Se poate ca profetul să nu fi avut în minte, în mod conștient, toate sensurile profeției sale; erau profunzimi care chiar și lui i-au fost descoperite numai pe jumătate“ (328-329). Nu este de mirare faptul că atunci când oamenii uită că vorbesc despre cuvântul lui Dumnezeu ajung să spună prostii despre Scriptură și să se contrazică singuri.]. Deși este scrisă în limbajul oamenilor, Scriptura cuprinde ceea ce corespunde infinitului caracteristic lui Dumnezeu Însuși, al cărui Duh poate dezvălui și aplica cuvântul în modalități deosebite, dar compatibile între ele. Până și printre oameni există destule cuvinte înțelepte care admit mai multe aplicații, fiecare dintre acestea fiind valabilă și dreaptă. Dacă credința asigura dreptatea în fața invadatorului caldeean,

valoarea ei este și mai mare acum, în evanghelie, unde se pune problema unui suflet înaintea lui Dumnezeu care refuză să se încreadă în argumente false și, fiind printre oameni, urmează neabătut calea încercării.Sigur că aici cuvântul lui Dumnezeu s-a arătat a fi susceptibil la diferite întrebuințări, toate cu greutate și cu o autoritate certă. Iar faptul că aceste aplicații diferite la face același apostol – Pavel – este cu mult mai remarcabil decât dacă ar fi fost aplicații făcute de diferiți scriitori. Nu am nici o îndoială că, dacă ar fi fost așa, atunci raționaliștii i-ar fi pus pe fiecare dintre scriitori în opoziție cu adevărul, dar ei ar face bine să cântărească faptul că sunt scrieri ale aceluiași om inspirat [N. a.) Nu mă opresc aici pentru a vorbi despre dovezile copleșitoare că Pavel a scris Epistola către evrei. Particularitățile stilului și metodele pot fi considerate suficient de concludente pentru credincioșii din nația lui, care nu făceau parte din sfera lui de lucru printre națiuni, iar învățătura este specifică lui.], care aplică același cuvânt al profetului în scopuri diferite. El avea dreptate. Cu toate acestea, este evident că, în aplicația primară, așa cum este cuvântul în cadrul profeției, Dumnezeu oferea resursele pentru situația în care erau evreii în acele zile. Dar același Duh care a scris prin Habacuc aplică acel cuvânt cu o precizie divină în fiecare dintre cele trei cazuri din Noul Testament. Aspectul comun în toate cazurile este acela că trebuie crezut cuvântul lui Dumnezeu și că acela care îl folosește cu sfințenie, potrivit caracterului lui Dumnezeu, prin credință, trăiește prin aceasta și este drept și smerit în ea, deoarece numai aceasta Îl glorifică pe Dumnezeu. Dar ceea ce este valabil în cazul unui israelit care folosește astfel cuvântul lui Dumnezeu se aplică cel puțin la fel de bine la tot cuvântul lui Dumnezeu folosit prin credință, mai ales la evanghelie, deoarece aceasta din urmă dezvăluie gânduri ale lui Dumnezeu incomparabil mai profunde decât orice cuvânt strict profetic. Profeția ne arată caracterul lui Dumnezeu în special în guvernare, dar evanghelia este manifestarea lui Dumnezeu în har, care este în persoana și lucrarea Fiului Său, Isus Hristos. Este posibil oare, dacă nu să depășești, măcar să atingi această adâncime? Un creștin poate ajunge, într-adevăr, mult dincolo de ceea ce vestesc de obicei predicatorii, dar este imposibil să exagerezi caracterul infinit al evangheliei așa cum a revelat-o Dumnezeu. Din modul în care acest cuvânt este folosit în Evrei, ca și din contextul profeției, aflăm că viziunea privește venirea viitoare a Domnului pentru eliberarea poporului Său. Aceasta aparține, într-adevăr, cuvântului profetic în general și nu este nicidecum ceva specific numai acestei viziuni. Viziunea este un pasaj impresionant deoarece prin intermediul caldeeanului prefigurează căderea vrăjmașului dintre națiuni, așa mândru cum este el, chiar dacă Israel are de așteptat împlinirea acesteia. Și aceasta se va împlini deplin numai când Domnul va veni în persoană și va fi reînnoit, prin har, relația cu poporul Său din vechime, acesta este în general conținutul profeților.

Dar sigur că este important să avem în minte faptul că, numai cu excepția unor revelații speciale date profeților evrei, viziunea eliberării viitoare nu exclude perioada dintre suferințele lui Hristos și gloriile care vor veni. Probabil că putem spune cu destul de multă siguranță că nici unul dintre profeți nu pare să fi știut mai dinainte că va fi o lungă perioadă de timp între cele două veniri. Dar, odată ce a venit această perioadă, putem aduce ca dovezi pasaje din profeți. Atât de perfect a scris Dumnezeu cuvântul prin ei și așa de mult a depășit chiar ceea ce puteau pricepe martorii inspirați care l-au scris – deoarece nici un profet nu cunoștea nici întinderea, nici profunzimea cuvântului inspirat pe care îl transmitea chiar el. Aceasta este cea mai bună dovadă că Dumnezeu a scris prin intermediul lor, deoarece indiferent cât de ignorant ar fi fost Ieremia sau Isaia sau Daniel sau Habacuc, Duhul Sfânt cunoștea totul de la început. Astfel, ceea ce au scris ei, depășea cu mult inteligența lor și prezenta gândul Celui care îi folosea. De aceea putem citi în 1 Petru: „Duhul lui Hristos, care era în ei“ și aceeași scriptură care spune despre realitatea prezenței în profeți a Duhului care dă inspirație este citată acum pentru a arăta că ei nu înțelegeau tot ce scriau. Ei cercetau spre „care sau ce fel de timp arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos şi gloriile de după acestea“ (v. 1 Petru 10-12). Este cert că ei nu cunoșteau, ci, ca și alții, trebuiau să afle și, atunci când au cercetat, li s-a spus că „că nu pentru ei înşişi, ci pentru noi slujeau ei acele lucruri, care v-au fost vestite acum prin cei care v-au predicat Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer“. De observat că expresia „Duhul Sfânt trimis din cer“, așa cum ăl cunoaștem acum, este într-un contrast deplin cu Duhul profetic care lucra în ei și este numit „Duhul lui Hristos“. Domnul Isus era principalul obiect al viziunilor lor, și este important să reținem aceasta.

Consider că, în Romani 8, „Duhul lui Hristos“ merge mult mai departe decât aici. Așa cum este folosită de apostol expresia, semnificația este că Duhul Sfânt îl caracterizează pe creștin făcându-i parte de ceea ce i se cuvine în Hristos și lui Hristos de ceea ce I se cuvine în el. Duhul Sfânt este pecetea peste toate și, pe acest temei, locuiește în cel credincios.

Urmează apoi, de la versetul 6 până la sfârșitul capitolului, o remarcabilă succesiune de ceea ce s-ar putea numi strofe, un număr de „vaiuri“ care se succed într-un mod regulat, la fiecare fiind adăugată motivația. Versetul 5 pare a fi o introducere generală: „vinul înşală pe bărbatul mândru, încât acesta nu stă liniştit, îşi lărgeşte dorinţa ca Locuinţa morţilor şi este ca moartea şi nu poate fi săturat; şi adună la el toate naţiunile şi strânge la el toate popoarele“. Aici vedem sentința pronunțată de Domnul asupra caldeeanului și ni se prezintă oficial ceea ce și-a însușit profetul greu încercat când a pledat în favoarea poporului, în pofida lucrurilor de care se făcuse vinovat. În consecință, răul ne este prezentat complet. Motivul pentru care caldeeanul trebuie să încapă pe mâna lui Dumnezeu rezultă, în mod necesar, din caracterul moral al lui Dumnezeu, din imposibilitatea ca El să susțină pe unul pe care l-a folosit ca pe un instrument atunci când acel instrument se îngâmfă și Îl dezonorează pe Dumnezeu.

Oda batjocoritoare începe cu prima strofă: „Nu vor face toţi aceştia (adică națiunile) un proverb despre el şi o ghicitoare batjocoritoare împotriva lui? Şi vor zice: «Vai de cel care adună ce nu este al lui! Până când? Şi de cel care se împovărează cu garanţii [N. a.) Acesta pare a fi sensul cel mai natural. Duplicarea cuvântului pare să exprime sporirea fie a valorii, die a numărului. Așa spun Dr. Lee și Dr. Henderson. AV și Luther interpretează ca Siriac și Vulgata. Comentatorii evrei au și ei păreri împărțite. Este greu de găsit un sens acceptabil în versiune așa cum este dat.]!» Nu se vor ridica deodată cei care te vor mușca? şi nu se vor trezi cei care te vor tulbura, şi vei fi pradă pentru ei? Pentru că ai prădat multe naţiuni, şi pe tine te va prăda toată rămăşiţa popoarelor, pentru sângele oamenilor şi pentru violenţa făcută ţării, cetăţii şi tuturor celor care locuiesc în ea“. Așa este primul vai pronunțat asupra vrăjmașului din cauza rapacității sale crude evidente.

Cel de-al doilea se leagă de o chestiune mai mult lăuntrică. „Vai de cel care strânge câştig nelegiuit pentru casa lui, ca să-şi aşeze cuibul sus, ca să scape din mâna nenorocirii!“ Se poate ca aceasta să înceapă cu a se înălța sau cu a pofti ceea ce aparține altuia, dar finalul este că persoana se înalță împotriva tuturor adversarilor. Se putea ca el să-și folosească altfel resursele, dar pur și simplu le-a risipit; pe măsură ce le-a câștigat, el le-a folosit în mod cât se poate de egoist pentru „ca să-şi aşeze cuibul sus, ca să scape din mâna nenorocirii“. „Ai croit ruşine casei tale, nimicind multe popoare, şi ai păcătuit împotriva sufletului tău!“ a urmat violența. După cum se vede cu ușurință, versetul 11 răspunde la versetul 8. „Pentru că piatra din zid va striga şi bârna din acoperiş îi va răspunde“.

Apoi (în versetul 12) urmează al treilea vai, care este o denunțare divină a unui rău și mai îndrăzneț, nu a unuia particular, ci a unuia public și pe scară largă. „Vai de cel care construieşte un oraş cu sânge şi întemeiază o cetate prin nedreptate! Iată, nu este de la Yahve al oştirilor că popoarele trudesc pentru foc şi mulţimile se ostenesc pentru nimic? Pentru că pământul se va umple de cunoştinţa gloriei lui Yahve, cum acoperă apele fundul mării“ (v. 12-14). Ce imagine a strădaniilor zadarnice ale popoarelor, în special a energicului caldeean – primul dintre

națiuni care a ajuns să aibă poziția de putere supremă și autoritate universală! Această autoritate Yahve Și-o rezervă numai Sieși în sensul deplin. Împărăția lui Mesia, introdusă prin judecăți solemne, va fi o domnie pașnică, însoțită continuu de manifestarea gloriei divine. Despre aceasta este vorba aici și nu despre creștinătate, nici despre biserică. Perioada mileniului va fi cu adevărat epoca în care autoritatea și gloria lui Yahve se vor manifesta public. Nimicirea Imperiului babilonean este, fără-ndoială, ceva care prezintă un interese deosebit în planurile lui Dumnezeu deoarece căderea primului imperiu al lumii preînchipuie căderea ultimului imperiu, când evreii risipiți vor fi eliberați și se vor întoarce dintr-o captivitate mult mai îndelungată, când unul mult mai mare decât Cirus va guverna lumea. Până atunci printre națiuni va fi numai agitație, chiar dacă harul le poate da unor suflete din toată lumea să cunoască o comuniune cu Hristos fiind despărțite de lume. Dar pentru pământ nu există nici o speranță ca el să fie umplut de cunoștința gloria lui Yahve până în acea zi, ci dimpotrivă, înainte de aceasta trebuie să vină apostazia, care trebuie să fie judecată de puterea cea dreaptă a Domnului. Ceea ce numim „dispensațiunea evangheliei“ are un alt obiect și un alt caracter și nu se potrivește cu poziția de întâietate a lui Israel și este departe de a avea a face cu judecata națiunilor.Urmează „Vai de cel care dă băutură aproapelui său căruia îi torni otrava ta şi-l îmbeţi şi pe el ca să-i priveşti goliciunea! Eşti plin de ruşine în loc de glorie! Bea şi tu şi descoperă-ţi necircumcizia. Potirul mâinii drepte a Domnului se va întoarce spre tine şi o vărsătură ruşinoasă va fi asupra gloriei tale. Pentru că violenţa făcută Libanului te va acoperi şi nimicirea fiarelor te va înspăimânta, din cauza sângelui oamenilor şi a violenţei făcute ţării, cetăţii şi tuturor celor care locuiesc în ea“ (v. 15-17). Aici vedem cea mai gravă corupție și violență. Nu există nici un dubiu că prin intermediul caldeenilor s-a răspândit o mare nerușinare și depravare, dar sunt de acord cu aceia care dau acestor cuvinte un sens mai larg și mai profund decât aceste excese personale, care vor fi urmate de expunerea rușinoasă când judecata va veni asupra națiunilor.

Este de observat că există o oarece divergență în ordinea care urmează. Posibil din cauza că este ultimul vai care este pronunțat asupra unui vrăjmaș. Prin urmare, este o diferență cu un scop anume, păcatul care aici este prezentat înaintea vaiului fiind mult mai flagrant. În celelalte cazuri era pronunțat vaiul și apoi venea explicația pentru ce, dar în acest caz, fiind vorba de idolatrie, nu era doar un păcat împotriva oamenilor – cum era pofta, violența sau coruperea altora în scopuri egoiste – ci este vorba despre a face chipuri cioplite care sunt un afront adus lui Dumnezeu Însuși, Celui care i-a dat caldeeanului puterea. El trebuie deci să fie făcut să simtă aceasta și nu mai este loc pentru alte vaiuri după acesta. „Vai de cel care zice lemnului: «Trezeşte-te!», pietrei mute: «Ridică-te!» Te va învăţa el? Iată, este acoperit cu aur şi argint şi nu este nici o suflare înăuntrul lui“. Dumnezeu poate fi răbdător, dar a înălța o statuie de aur în valea Dura tocmai după ce Dumnezeul cerurilor îi încredințase în mod oficial împărăția era o ofensă gravă pe care I-o aducea caldeeanul. Ca de obicei, prima depărtare de Dumnezeu este fatală. Se poate ca Dumnezeu să mai zăbovească încă mulți ani înainte ca lovitura să se abată asupra caldeeanului, dar atunci când Dumenzeu judecă are înaintea Lui acest păcat. Păgânul și stricatul Belșațar a fost ocazia imediată, dar cauza era mai profundă: era prima insultă fățișă adusă lui Dumnezeu după ce El îi dăduse puterea. Ultimul verset al vaiului aduce o schimbare a scenei. „Yahve este în templul Său cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!“

Habacuc izbucnește în rugăciune. De astă dată însă se pune problema dreptății și nu a judecății asupra caldeeanului. În consecință, ultimul capitol este o foarte frumoasă revărsare a inimii profetului. „O rugăciune a profetului Habacuc, pe şighionot [N. a.) S-ar părea că, în ebraică, aceasta se referă, ca în Psalmi, la muzică, la acompaniamentul de instrumente potrivit. În acest caz ar fi, fără-ndoială, un ritm entuziast exprimând bucuria și triumful.]. Yahve, am auzit ce ai spus Tu şi, m-am temut. Yahve, însufleţeşte lucrarea Ta în mijlocul anilor! În mijlocul anilor, fă-o cunoscut! În mânie, aminteşte-Ţi de îndurare!“ Și El așa și face. „Dumnezeul a venit din Teman şi Cel Sfânt de pe muntele Paran. Oprire. Gloria Lui acoperă cerurile şi pământul este plin de lauda Sa“. Deși este o rugăciune, aceasta ia forma unui psalm. „Şi strălucirea Lui era ca lumina. Raze ieşeau din mâna Lui; şi acolo era ascunsă puterea Lui. Înaintea Lui mergea ciuma şi o flacără arzătoare ieşea la picioarele Lui. El a stat şi a măsurata pământul; El a privit şi a tulburat naţiunile; şi munţii cei de veacuri s-au risipit, dealurile străvechi s-au afundat; căile Lui sunt eterne!“ (Hab. 3.1-6).

Cu toate acestea, Dumnezeu se ocupă cu lucrurile pe care omul le poate disprețui. El privește la cei mici, iar aceasta tocmai deoarece el este infinit de mare. Cei care doar aspiră la o măreție pe care nu o au, se tem să se coboare pentru a privi la ceea ce este mic, dar altfel stau lucrurile acolo unde măreția este reală. Israel era obiectul Lui și nu râurile, nici marea. El l-a căutat pe poporul Său și dorește să-l mântuiască. „Am văzut corturile Cuşanului în durere; covoarele ţării Madianului au tremurat. S-a mâniat Yahve pe râuri? Era mânia Ta împotriva râurilor? Era vuietul Tău împotriva mării, de ai călărit pe caii Tăi şi Te-ai suit în carele Tale de biruinţă? Arcul Tău s-a dezgolit, nuielele disciplinării jurate după cuvântul Tău. Oprire. Ai despicat pământul cu râuri. Munţii Te-au văzut, erau în durerile naşterii; şuvoaie de apă au trecut. Adâncul a făcut să i se audă glasul; şi-a ridicat mâinile în sus. Soarele şi luna s-au oprit în locuinţa lor, la lumina săgeţilor Tale care zburau, la strălucirea suliţei Tale scânteietoare. Ai păşit cu indignare prin ţară; ai treierate naţiunile cu mânie. Ai ieşit pentru salvarea poporului Tău“. Aici vedem cum ceea ce era scump inimii profetului era scump și inimii lui Yahve: „pentru salvarea unsului Tău, ai zdrobit capul din casa celui rău, ai dezvelit temelia până la gât“ (v. 7-13).

În mintea evreului, în mod potrivit, mântuirea lui Israel este asociată cu judecarea națiunilor, când poporul ales se va ridica spre a avea acea întâietate pentru care a fost rânduit spre bine și pentru care a fost pregătit în cele din urmă după umilințe. Atunci națiunile se vor supune de bună voie (deși se poate să fie, în special la sfârșitul perioadei, o ascultare prefăcută) în pofida îndelungii lor persistențe în împotrivire mândră. Pentru creștin mântuirea are un alt sens și implică chemarea din lume pentru cer. Lumea este lăsată neschimbată și numai sufletul este chemat în mod individual ca, prin credință, să se separ de lume pentru a fi cu Domnul. Și așa va fi până la venirea Lui pentru a ne lua și a ne schimba pentru a fi asemenea gloriei Sale. Dar când va veni mântuirea pentru evrei, aceasta va consta în doborârea vrăjmașilor care au succese peste tot în jurul lor. Puterea coboară pe pământ și pedepsește lumea, lăsând ca evreii să fie o binecuvântare, iar vrăjmașii lor vor fi nimiciți de mâna lui Dumnezeu. Noi, dimpotrivă, suntem îndreptățiți să ne bucurăm de mântuirea lui Dumnezeu în Hristos, prin crucea Lui, în timp ce răul în lume rămâne nejudecat, iar noi, eliberați astfel și cunoscând, prin puterea Duhului, această eliberare, suntem chemați, prin har, să ne separăm de lume pentru Domnul, și să facem aceasta având sentimentul deplin al victoriei personale prin moartea și învierea Lui.

Urmează relatarea judecății: „Ai străpuns chiar cu suliţele lui capul căpeteniilor lui; ei au ieşit ca un vârtej să mă risipească; veselia lor era ca şi cum ar fi vrut să înghită în ascuns pe cel întristat. Ai umblat cu caii Tăi prin mare, prin grămada apelor mari“.

Profetul își exprimă apoi veneratia față de o intervenție atât de solemnă în favoarea lui Israel: ce trebuie să simtă aceia care sunt obiectele răzbunării divine? „Am auzit şi lăuntrul mi s-a cutremurat; buzele mele tremurau la acest glas; mi-a intrat putrezirea în oase şi am tremurat înăuntrul meu, ca să mă odihnesc în ziua strâmtorării, când invadatorul lori se va sui împotriva poporului“.

Cu toate că avem o descriere atât de minunată a judecății asupra vrăjmașilor în totalitate (nu numai caldeenii, ci toți vrăjmașii lor), și deși mântuirea poporului lui Dumnezeu, a evreilor, este asigurată, până atunci profetul răspunde prin credința pe care el însuși a predicat-o,

oferind una dintre cele mai frumoase expresii ale credinței din întregul Vechi Testament: „Pentru că, deşi smochinul nu va înmuguri şi rod nu va fi în vițe, rodul măslinului va lipsi şi ogoarele nu vor da hrană, turma va fi nimicită din staul şi nu va fi nici o cireadă în grajduri“ – deci nu se va vedea nici un bine -„eu tot mă voi bucura în Yahve, mă voi veseli în Dumnezeul salvării mele. Yahve, Domnul este tăria mea; şi El îmi face picioarele ca ale cerboaicelor şi mă va face să umblu pe înălțimile mele. Către mai-marele muzicii. Pe instrumentele mele[N. a.) Nu există nici un temei ca din cuvântul „mele“ să deducem că profetul era un corist, fapt arătat de Isaia 38.20, după cum a mai remarcat și altcineva. Este clar că Ezechia nu era levit, așa cum ar fi rezultat dacă acea idee ar fi validă. Știu că așa spune tradiția, după cum învățăm din manuscrise creștine și din inscripția către Bel și Dagon din Septuaginta, dar aceasta este ceva foarte precar.] cu coarde“.

Profetul își încheie mesajul prin această cântare (la fel de potrivită și de minunată ca tot cuprinsul profeției), care spune despre triumful final al gloriei până atunci însă credința își urmează calea cu încredere în harul divin, în pofida aparențelor.

clickbible.org